

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 341/2562

พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์โจทก์ นาย ร. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 186, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์มีได้บรรยายฟ้องว่า เจ้าพนักงานตำรวจยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นของกลาง ทั้งไม่มีคำขอท้ายฟ้องให้รับโทรศัพท์เคลื่อนที่ แม้ในทางพิจารณาจะเห็นว่าเจ้าพนักงานตำรวจยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่จากจำเลยเป็นของกลางด้วย แต่โทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวไม่ใช่ของกลางที่โจทก์บรรยายมาในฟ้องและมีคำขอให้ศาลวินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 186 (9) ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 66, 91, 97 100/1, 102 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 วิชาชีพของกลางทั้งหมด เพิ่มโทษจำเลยที่ 3 กึ่งหนึ่งตามกฎหมาย เพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยที่ 3 มีกำหนดไม่น้อยกว่า 6 เดือน จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพในความผิดฐานเป็นผู้ขับขี่เสพเมทแอมเฟตามีน และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 57, 66 วรรคสาม, 91 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิตและปรับคนละ 2,000,000 บาท ฐานร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีน (ที่ถูก ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน) จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 ปี ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานขับรถเสพเมทแอมเฟตามีนเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติ

จรรยาทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 8 เดือน เพิ่มโทษจำเลยที่ 3 กระทั่งลงกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานซบรวบเสพเมทแอมเฟตามีนเป็นจำคุก 12 เดือน จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ 25 ปี และปรับคนละ 1,000,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุกคนละ 3 เดือน จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพฐานซบรวบเสพเมทแอมเฟตามีน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จำคุก 6 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ทางนำสืบ จำเลยที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 จำคุก 9 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีกำหนดคนละ 25 ปี 3 เดือน และปรับคนละ 1,000,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 15 เดือน ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เกิน 1 ปี ให้พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 เดือน รัฐบาลกลาง ยกเว้นโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้แก่เจ้าของ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 มีความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 2,000,000 บาท เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกได้ คงเพิ่มเฉพาะโทษปรับกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 เป็นปรับ 3,000,000 บาท คำรับสารภาพของจำเลยที่ 3 ในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานเป็นผู้ซบรวบเสพเมทแอมเฟตามีนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 33 ปี 10 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังจำเลยที่ 3 ไม่เกิน 1 ปี ไม่คืนโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 09 347x xxx แก่เจ้าของ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2558 เวลาประมาณ 12 นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ ที่อุโมงค์มรดกของจำเลยที่ 1 ในท้องที่ตำบลหนองบัวโคก อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ และยึดเมทแอมเฟตามีน 2 ชั่ง กับอุปกรณ์การเสพเมทแอมเฟตามีน 1 ชุด เป็นของกลาง ในเวลาต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจกลับไปตรวจค้นที่อุโมงค์มรดกของจำเลยที่ 1 อีกครั้ง และยึดเมทแอมเฟตามีนในถุงรวม 966 เม็ด กับเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดสีขาว 1 ถุง เป็นของกลาง และในตอนเย็นของวันเดียวกันเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 3 ได้ที่บริเวณสี่แยกไฟแดงทางเข้าอำเภอลำปลายมาศ และยึดเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดสีขาว 1 หลอด เป็นของกลางวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ 13 นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจไปค้นบ้านของจำเลยที่ 2 ที่ตำบลลำปลายมาศ อำเภอลำปลายมาศ

จังหวัดบุรีรัมย์ และยึดเมทแอมเฟตามีน 3 มัด รวม 6,062 เม็ด เป็นของกลาง หลังจากนั้นไปค้นบ้านของจำเลยที่ 3 ในท้องที่เดียวกันยึดเมทแอมเฟตามีน 1 เม็ด กับอุปกรณ์การเสพเมทแอมเฟตามีนอีก 1 ชุด เป็นของกลาง พนักงานสอบสวนส่งเมทแอมเฟตามีนของกลางทั้งหมดไปตรวจพิสูจน์แล้ว ปรากฏว่าคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 125.7602 กรัม โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีนี้ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งให้การรับสารภาพ รวมทั้งคดีสำหรับจำเลยที่ 3 เฉพาะความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีน ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 เพียงประการเดียวว่า จำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์ทั้งสามปากเบิกความถึงพฤติการณ์ในการจับกุมและยึดยาเสพติดของกลางได้สอดคล้องต้องกันทุกชั้นตอน โดยเริ่มจากจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนในอุ้งมือของจำเลยที่ 1 ได้ 2 ชิ้น กับ 966 เม็ด และเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดสีขาวอีก 1 ถูง หลังจากนั้นจึงขยายผลไปจับกุมจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดได้ พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 1 เม็ด และเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดสีขาว 1 หลอด กับพาไปยึดเมทแอมเฟตามีนที่บ้านของจำเลยที่ 2 ซึ่งจำเลยที่ 3 ฝากไว้อีก 6,062 เม็ดตามลำดับ โดยไม่ปรากฏข้อพิรุธให้น่าระแวงสงสัย เฉพาะอย่างยิ่งหลังจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถูกจับกุมก็ให้การยืนยันมาตั้งแต่ต้นว่าเมทแอมเฟตามีนที่ยึดได้ในอุ้งมือของจำเลยที่ 1 เป็นยาเสพติดส่วนหนึ่งที่จำเลยที่ 3 มอบให้เก็บรักษาไว้ เพื่อเตรียมจำหน่ายให้แก่ลูกค้า โดยจำเลยที่ 3 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 09 347x xxx ส่งการอีกทอดหนึ่ง พร้อมทั้งให้การถึงรายละเอียดในการร่วมกันไปรับเมทแอมเฟตามีนมาแบ่งเก็บไว้เพื่อรอจำหน่ายอย่างชัดเจน สอดคล้องกับคำเบิกความของผู้จับกุม ซึ่งหากไม่เป็นความจริง จำเลยที่ 1 และที่ 2 คงไม่สามารถให้รายละเอียดเกี่ยวกับจำเลยที่ 3 ได้เช่นนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 มีความสัมพันธ์อันซุ้สาวกับจำเลยที่ 3 ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นหลานเขยนายสมเกียรติ สามีเก่าของจำเลยที่ 3 นับว่ามีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน โดยไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน จึงไม่มีข้อให้น่าระแวงสงสัยว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 จะกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยที่ 3 โดยปราศจากมูลความจริง อีกทั้งขณะเกิดเหตุพยานโจทก์กับพวกสามารถยึดเมทแอมเฟตามีนบางส่วนได้จากตัวจำเลยที่ 3 และจากบ้านของจำเลยที่ 3 ด้วยแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 3 เกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนจริง นอกจากนี้จำเลยที่ 3 ยังร่วมกับจำเลยที่ 2 นำเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนที่ฝากไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 2 ได้อีก 6,062 เม็ดด้วย สอดคล้องกับคำให้การในชั้นจับกุมของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางจำเลยที่ 3 เป็นผู้ฝากไว้เพื่อรอจำหน่ายให้แก่ลูกค้า ซึ่งคำให้การในชั้นจับกุมของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่พาดพิงว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดด้วย สามารถรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ไม่เป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ประกอบกับในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 และที่ 2 ยังคงให้การรับสารภาพโดยยืนยันว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดด้วยยิ่งไปกว่านั้น ในชั้นสอบสวนครั้งแรกจำเลยที่ 3 เองก็ให้การรับสารภาพเช่นกัน โดยมีรายละเอียดในการกระทำความผิดอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการรับสารภาพต่อหน้าทนายความ โดยโจทก์มีพินตำรวจโทสมศักดิ์ พนักงานสอบสวนเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพไว้ด้วยความสมัครใจ พยานโจทก์ทุกปากที่กล่าวมาต่างปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 3 มาก่อน ทั้งเบิกความได้สอดคล้องต้องกันสมเหตุผลเชื่อมโยงกับเอกสารและภาพถ่ายที่เกี่ยวข้อง

โดยไม่มีข้อพิรุธให้นำระวางสงสัย โดยเฉพาะจำเลยที่ 1 และที่ 2 ยังให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณาอีกด้วย เป็นการสนับสนุนให้คำเบิกความของพยานโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ข้อที่จำเลยที่ 3 นำสืบปฏิเสธว่า จำเลยที่ 3 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ยึดได้ในอุ้งมือรถของจำเลยที่ 1 และที่บ้านของจำเลยที่ 2 นั้น เป็นการนำสืบเพียงลอย ๆ และขัดกับพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน ไม่มีน้ำหนักแก่การเชื่อถือ เมื่อประมวลพยานหลักฐานของโจทก์เข้าด้วยกันแล้ว มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายจริงตามฟ้องพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ที่จำเลยที่ 3 ฎีกาว่าเจ้าพนักงานตำรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางส่วนใหญ่ได้จากอุ้งมือรถของจำเลยที่ 1 และจากบ้านของจำเลยที่ 2 มิใช่ยึดได้จากจำเลยที่ 3 จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดด้วย นั้น เห็นว่า ตามพฤติการณ์แห่งคดีดังที่วินิจฉัยมา ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 มอบหมายให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 เก็บรักษาเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อรอจำหน่ายให้แก่ลูกค้าในลักษณะเป็นขบวนการค้ายาเสพติด โดยการแบ่งหน้าที่กันทำ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 3 มิได้ยึดถือครอบครองเมทแอมเฟตามีนของกลางดังกล่าวโดยตรง ก็ถือว่าเป็นตัวการกระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายแล้ว หากใช่เป็นการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เพียงลำพังไม่ ที่จำเลยที่ 3 ฎีกาต่อมาว่าโจทก์มีแต่พยานบอกเล่าและพยานขัดทอด ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ นั้น เห็นว่า ในข้อนี้ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยพร้อมแสดงเหตุผลประกอบไว้อย่างละเอียดแล้ว ซึ่งศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำอีก ส่วนที่จำเลยที่ 3 ฎีกาว่าพนักงานสอบสวนระบุวันที่ในการซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางของจำเลยที่ 3 เป็นวันที่ 11 กรกฎาคม 2558 ไม่ตรงกับความเป็นจริง ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์มีข้อพิรุธไม่น่าเชื่อถือนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติแล้วว่า เจ้าพนักงานตำรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางได้จริง มิใช่เป็นการกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยทั้งสาม ดังนั้น แม้พนักงานสอบสวนจะระบุวันที่ในการนำซื้อของกลางคลาดเคลื่อนไปบ้าง ก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุทำให้พยานหลักฐานของโจทก์มีพิรุธจนขาดความน่าเชื่อถือแต่อย่างใด สำหรับฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 3 เป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 3 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คดีนี้โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า เจ้าพนักงานตำรวจยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นของกลาง อีกทั้งไม่มีคำขอท้ายฟ้องให้รับโทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วย แม้ในทางพิจารณาจะได้ความว่าเจ้าพนักงานตำรวจยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่จากจำเลยที่ 3 เป็นของกลางด้วย แต่โทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าว ไม่ใช่ของกลางที่โจทก์บรรยายมาในฟ้องและมีคำขอให้ศาลวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 186 (9) การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้คืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางแก่เจ้าของก็ดี และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าไม่คืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางแก่เจ้าของ โดยวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่จำเลยที่ 3 ใช้ในการกระทำความผิด อันมีผลเท่ากับให้รับโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวก็ดี ล้วนเป็นการพิพากษานอกเหนือไปจากคำฟ้อง อันเป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี

ยาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการสั่งเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · อธิคม อินทุฤติ · จรรย์ เนาวพนานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/341/2562>